

# Deixem de mirar els arbres i mirem el bosc

written by Isidre Granyer | 2 d'abril de 2025

Ens distraiem massa en massa problemes i acabem perdent de vista l'objectiu. I això és precisament el que vol l'adversari.

Encara que ens vulguin fer veure que això és una bassa d'oli, al Principat només cal que repassem les notícies cada dia i dia sí dia també trobem problemes amb Rodalies, atacs a la Llengua, problemes amb l'habitatge, un sistema sanitari massa tensat i un dèficit en energies renovables que no para d'agreujar-se. Una llista que amb tota seguretat es pot allargar moltíssim més fent-ne un estudi més detallat i en més profunditat; però una llista com aquesta feta a primer cop d'ull ja ens hauria d'evidenciar que aquí, de bassa d'oli res de res.

A més, la solució a cadascun dels problemes de la llista en el fons és única: **més inversió**. Necessitem més diners per posar al dia la xarxa de Rodalies (tant per les instal·lacions com per la capacitat de la xarxa necessària actualment). Calen diners per estendre la llengua (més ensenyament i més audiovisual) i per normalitzar-la (més personal per a garantir-ne l'ús que per llei li pertoca). Per fer l'habitatge de protecció oficial que manca també són necessaris uns quants milions més d'euros. I el sistema sanitari ja fa anys que es denuncia que calen uns 5000 M€ més en el pressupost anual de la Generalitat per a adaptar-lo a la demanda i necessitats del present; com també és clar que per desplegar d'una vegada les renovables cal una injecció de capital per fer moure i dinamitzar el sector, sigui en forma d'inversió directa o com ajuts als particulars.

Mentre ens dediquem a parlar de problemes concrets i creem

debats encesos específics per a cada problema, seguirem com fins ara: ***els arbres no ens deixen veure el bosc***. És cert que cada problema mereix el seu debat per poder bastir per a cadascun la millor solució. Però és igualment cert que actualment no tenim competència ni sobre els recursos que calen ni sobre la legislació necessària per a encarar-los.

Per tant, si el que volem és poder fer aquests debats, el que cal és tenir la competència per fer-los. I tenir aquesta competència té un nom i el sap tothom: **independència**.

Mentre perdem el temps en intentar arreglar-los dins l'Estat espanyol seguirem com sempre: promeses de recursos que no arriben i rebregades a la legislació del Parlament des dels tribunals espanyols amb el pretext que són o trepitgen competències de l'Estat.

La solució a la manca d'inversió són els 20.000 M€ que «volien» cada any cap a Madrid i l'única manera que no puguin grapejar la nostra legislació els tribunals espanyols és que aquests tribunals siguin estrangers i no tinguin, per tant, cap possibilitat d'intervenció.

Quan a tercer de BUP o al COU vaig llegir el *Tractatus logico-philosophicus* d'en Ludwig Wittgenstein, em va sorprendre i se'm va quedar gravada la darrera proposició: «D'allò que no es pot parlar, cal guardar-ne silenci». Però jo sempre n'he extrapolat un significat a la sentència per a atorgar-li el sentit que és absurd parlar de coses que no són de competència pròpia. Parlar sobre el que no hi pots fer res és, en essència, perdre el temps.

Per tant, no perdem el temps en debats estèrils i dediquem tots els nostres esforços només a parlar de com ho fem per ser competents per a tots els problemes que ens afecten, és a dir, de com podem implementar la independència votada i acceptada el 1r d'octubre.

Un cop siguem independents ja podrem dedicar-nos als debats

dels problemes del dia a dia perquè, del que en surti, llavors sí que en tindrem la competència i la capacitat per decidir quins i quants recursos hi dediquem.